

Samling af Afgørelser

Sag C-365/15

**Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen
mod
Hauptzollamt Bielefeld**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Düsseldorf)

»Præjudiciel forelæggelse – toldunion og fælles toldtarif – tilbagebetaling af importafgifter – forordning (EØF) nr. 2913/92 (toldkodeks) – artikel 241, stk. 1, første led – en medlemsstats forpligtelse til at fastsætte bestemmelse om betaling af renter selv i mangel af et søgsmål for de nationale domstole«

Sammendrag – Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 18. januar 2017

Den Europæiske Unions egne indtægter — godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter — beløb, som en borger har betalt med urette for importafgifter, der er fastsat ved en ugyldig antidumpingforordning — forpligtelse til heraf at betale renter til en borger, der har krav på tilbagebetaling

(Rådets forordning nr. 2913/92, art. 241)

Når importafgifter, herunder antidumpingtold, tilbagebetales med den begrundelse, at de er blevet opkrævet i strid med EU-retten, hvilket det tilkommer til forelæggende ret at efterprøve, er der for medlemsstaterne en forpligtelse, der følger af EU-retten, til heraf til de borgere, der har krav på tilbagebetaling, at betale renter, som påløber fra tidspunktet for disse borgeres betaling af de tilbagebetalte afgifter.

Det skal i denne henseende ganske vist bemærkes, at toldkodeksens artikel 241, første punktum, bestemmer, at toldmyndighedernes godtgørelse af import- eller eksportafgifter samt eventuel låne- eller morarente opkrævet i forbindelse med betalingen ikke medfører, at myndighederne skal betale rente. Dog kan denne bestemmelse ikke i sig selv indebære, at den nationale lovgivning i en situation som den i hovedsagen omhandlede gyldigt kan bestemme, at der ikke skal ske betaling af renter af det tilbagebetalte importafgiftsbeløb fra tidspunktet for betalingen af afgiftsbeløbene, og indtil de er tilbagebetalt. Det følger således af såvel tilblivelsen af toldkodeksens artikel 241 som af den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, at den ikke finder anvendelse på omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede.

Det bemærkes i denne henseende, at det i henhold til Domstolens praksis tilkommer de nationale myndigheder i deres retsorden at drage konsekvenserne af en ophævelse eller en erklæring om ugyldighed af en forordning, der pålægger antidumpingtold, hvilket har til følge, at antidumpingtold, der er betalt i henhold til den pågældende forordning, ikke lovligt skulle have været betalt i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i toldkodeksens artikel 236, stk. 1, og i princippet kan være genstand for tilbagebetaling fra toldmyndighederne i henhold til denne bestemmelse, såfremt de

betingelser, der er tilknyttet en sådan tilbagebetaling, herunder den, der er fastsat i kodeksens artikel 236, stk. 2, er opfyldt (jf. i denne retning dom af 27.9.2007, Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, præmis 67, og af 18.3.2010, Trubowest Handel og Makarov mod Rådet og Kommissionen, C-419/08 P, EU:C:2010:147, præmis 25).

(jf. præmis 24-26, 34 og 39 samt domskonkl.)